

Sygn. akt I PK 282/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko „D.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 1 lipca 2013 r., sygn. akt VI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120
(sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2013 r., sygn. V Pa (...) Sąd Okręgowy w P. oddalił apelacje obu stron w sprawie z powództwa K. G. przeciwko „D.” Sp. z o.o. w B. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Apelacje wywiedziono od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 26 maja 2011 r., sygn. VI P (...), w którym Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy, oddalając powództwo w pozostałej części.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wywiódł pełnomocnik powoda. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. albowiem wyrok Sądu Okręgowego został wydany z naruszeniem art. 52 § 1 k.p., art. 8 k.p. oraz art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 2006 r. o informowaniu pracowników i prowadzeniu z nimi konsultacji przez przyjęcie, że powód wykazał się rażącym niedbalstwem przy organizacji i przebiegu referendum strajkowego, co stanowiło ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, nie licząc się ze skutkami ekonomicznymi dla pracodawcy i zdaniem większości załogi.

Przyjęcie skargi do rozpoznania konieczne jest także ze względu na niejednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego w kwestii szczególnej ochrony działaczy związkowych przed zwolnieniem, a więc zachodzi potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W uzasadnieniu wniosku w tym zakresie pełnomocnik powoda wskazał, że rozbieżności wynikają m. in. z następujących orzeczeń Sądu Najwyższego: wyrok z dnia 6 kwietnia 2006 r., III PK 12/06, z dnia 15 marca 2006 r., II PK 127/05, z dnia 29 października 2007 r., II PK 50/07, z dnia 10 marca 2011 r., II PK 241/10, z dnia 8 marca 2013 r., II PK 208/12, z dnia 10 marca 2005 r., II PK 242/04, z dnia 18 września 2003 r., I PK 246/02, z dnia 12 września 2000 r., I PK 23/00. Jak się wydaje konkludując tę listę skarżący wskazuje, że nie jest właściwa wykładnia art. 477¹ § 2 k.p.c. i art. 8 k.p. naruszająca szczególną ochronę działaczy związkowych przed rozwiązaniem stosunku pracy (wyrok z dnia 16 stycznia 1998 r., I PKN 475/97); że o sprzeczności żądania przywrócenia do pracy z zasadami współżycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa można mówić dopiero wtedy, gdy zachowanie pracownika było wyjątkowo naganne lub szczególnie rażące (wyroki z dnia 26 marca 1998 r., I PKN 517/97, z dnia 17 listopada 1999 r., I PKN 366/99, z dnia 12 września 2000 r., I PKN 23/00). Dalej skarżący stwierdza, na podstawie uzasadnienia wyroku z dnia 25 stycznia 2005 r., sygn. I PK 153/04 że nie wystarczy ocena, że pracownik dopuścił się naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, musi to być naruszenie szczególnie drastyczne i wyjątkowo naganne. Na koniec wskazuje, że szczególna ochrona

działacza związkowego przed rozwiązaniem stosunku pracy dotyczy zarówno rozwiązania za wypowiedzeniem jak i bez wypowiedzenia z jakichkolwiek przyczyn.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania.

We wniosku o jej przyjęcie skarżący wskazuje po pierwsze na konieczność przyjęcia skargi do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie wskazuje jednak jakie to wątpliwości, stwierdza natomiast, że świadczy o tym ferowanie rozstrzygnięcia z naruszeniem szeregu norm prawa materialnego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego od wielu lat prezentowane są standardy, odnoszące się do wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tytułem przypomnienia można wymienić postanowienie z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. II UK 37/08, w którym wyraźnie podkreśla się obowiązek wskazania okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi i wskazanie, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Stanowisko takie wynika także z innych orzeczeń. I tak uzasadnienie przyjęcia skargi do rozpoznania występowaniem zagadnienia prawnego polega na wskazaniu, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący – wszystko za pomocą wywodu prawnego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., sygn. II 66/09). Gdy istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących wątpliwości, wskazać należy owe wątpliwości albo rozbieżności w orzecznictwie sądów (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. II PK 220/08).

Skarżący tymczasem nie prezentuje wątpliwości dotyczących wykładni wymienionych przepisów, która rzutowałaby lub mogła rzutować na orzecznictwo, rodząc rozbieżne oceny. W istocie skarżący, pod pozorem okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania, kieruje swoje zarzuty pod adresem orzeczenia sądu II instancji. W żadnej mierze nie sposób uznać, że stanowi to skuteczny wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Podobnie uznać należy, że nie stanowi przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania dokonana przez skarżącego prezentacja orzecznictwa dotyczącego

szczególnej ochrony przed rozwiązaniem stosunku pracy. Skarżący powołuje bowiem na wstępie szereg tez, z których wywodzi następnie jednolite wnioski, dotyczące możliwości oddalenia przez sąd pracy pozwu o przywrócenie do pracy szczególnie chronionego działacza związkowego. Rozbieżności w ujęciu prezentowanym przez skarżącego nie widać.

Owe rzekome rozbieżności występują, co należy podkreślić, nie tyle w wykładni, ile na kanwie stosowania klauzuli generalnej nadużycia prawa (art. 8 k.p.) w ocenie żądania przywrócenia do pracy działacza związkowego. Rozbieżność dotyczy tu nie tyle spornej treści normy prawnej, ile sposobu jej zastosowania. Będzie on z natury odmienny w odmiennych okolicznościach faktycznych, wymaga bowiem odwołania się do ocen pozaprawnych, różnych w zależności od konkretnego przypadku. Tego rodzaju rozbieżność nie może zaś uzasadniać okoliczności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.